

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У. 4182/15
08.05.2015. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, решавајући по тужби А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Драган Крајновић, адвокат из Београда, Господар Јованова број42/А против туженог Правног факултета Универзитета у Београду, Булевар краља Александра бр. 67, ради поништаја решења 02 број: 1374/3 од 23.12.2014. године, у предмету накнаде штете, у нејавној седници већа одржаној дана 08.05.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Управни суд се оглашава **СТВАРНО НЕНАДЛЕЖНИМ** за поступање у овој правној ствари и предмет уступа Првом основном суду у Београду као стварно и месно надлежном.

Образложење

Решењем Савета Правног факултета Универзитета у Београду одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, запосленог на радном месту послови аналитичке евиденције робе у Центру за издаваштво и информисање Правног факултета Универзитета у Београду, изјављена против решења Правног факултета Универзитета у Београду 02 – број: 1374/1 од 12.06.2014. године. Наведеним решењем првостепеног органа тужилац је обавезан да надокнади Правном факултету мањак готових производа у магацину у вредности од 3.493.462,54 динара на основу одлука Савета Правног факултета од 05. фебруара и 23. маја 2014. године. Истим решењем утврђено је да је износ из става 1. тог решења тужилац дужан да уплати на жиро рачун факултета у 24 једнаке месечне рате, почев од 01. јула 2014. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.03.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Како са разлога ближе наведених у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе увећан за износ судских такси по одлуци суда.

Тужени орган је одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Наводима тужбе тужени је указао да је предмет одлучивања у конкретном случају обавеза тужиоца да надокнади мањак у магацину Центра који је утврдио Савет својом

одлуком, на основу које је декан донео решење о извршењу те обавезе. У вези са тим тужени је истакао да је одговорност тужиоца утврђена у посебном поступку у коме је тужиоцу било омогућено учешће у складу са законским прописима, и да је након спроведеног поступка утврђена одговорност тужиоца и истом изречена мера - Упозорење пред отказ уговора о раду, у складу са одредбом члана 77. Правилника о раду Правног факултета Универзитета у Београду. Такође је указао да је претходно утврђено постојање штете, њена висина, околности под којима је иста настала и материјална одговорност тужиоца за проузроковану штету. Тужени је такође истакао да је у оспореном решењу јасно наведен основ за одговорност тужиоца уз позивање на релевантне законске прописе и интерне акте и одлуке – Закон о раду, Правилник о раду, Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова и радних места, Одлуке Савета Правног факултета од 05. фебруара и 23. маја 2014. године.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу као и свих списа ове правне ствари, пазећи по службеној дужности на своју стварну надлежност, на основу одредаба чл. 15. и 17. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је нашао да није стварно надлежан за поступање у овој правној ствари.

Одредбом члана 3. Закона о управним споровима прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1.) да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.), као и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3.). У члану 4. истог закона прописано је да управни акт, у смислу тог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредно применом прописа решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари.

Одредбом члана 29. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08...101/13), прописано је да Управни суд суди у управним споровима, да пружа међународну правну помоћ у оквиру својих надлежности и врши друге послове одређене законом. Одредбом члана 22. став 3. истог закона прописано је да Основни суд у првом степену суди у стамбеним споровима, споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа, о правима обавезама и одговорностима из радног односа, о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом, споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада.

Увидом у ожалбено решење суд је утврдио да је исто донето на основу члана 163. став 1. Закона о раду, члана 21. Статута Правног факултета Универзитета у Београду и одлука Савета Правног факултета од 05. фебруара и 23. маја 2014. године, како је означено у уводу тог решења.

Одредбом члана 163. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...75/2014), прописано је да је запослени одговоран за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу, у складу са законом.

Како се сагласно свему наведеном, у овој правној ствари не ради о спору о законитости управног акта којим је решавано о каквој управној ствари у вршењу јавних овлашћења, већ о радно – правном спору поводом штете настале на раду код послодавца, у вези са којим је и донето оспорено, односно ожалбено решење и то на основу члана 163. став 1. Закона о раду, то је Управни суд имајући у виду цитиране одредбе закона нашао да није

надлежан за поступање у овој правној ствари, већ да је стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду, у парничном поступку, сагласно напред наведеној одредби члана 22. став 3. Закона о уређењу судова.

Са напред наведених разлога, Управни суд се огласио стварно ненадлежним и тужбу доставио Првом основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду, с обзиром да се подручје на којем се рад обављао, као и седиште послодавца налазе на територији коју покрива Први основни суд у Београду, сагласно одредби члана 3. став 1. тачка 4. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава ("Службени гласник РС", бр. 101/13).

Имајући у виду наведено, Управни суд је на основу члана 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 15., 17., 38. и 39. Закона о парничном поступку, одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.05.2015. године, 17 У. 4182/15

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа- судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић